

[Niels Petersen.]

kender i og for sig, at det er en rigtig Vej, Lovforslaget gaar, og i 1927 gav den højtærede Minister sin Anerkendelse deraf det stærke Udtryk, at han selv i Løbet af Rigsdagssamlingen 1927—28 vilde fremkomme med et Lovforslag; han kunde ikke den Gang sige bestemt, hvor langt man kunde gaa ned under de 20 Maaneder, men at man skulde ned, maatte anses for givet, og det skulde altsaa ske i Samlingen 1927—28.

I Sommeren 1927 sagde man altsaa: vent til Efteraaret! Nu er vi nær ved Foraaet 1929, og saa siger den højtærede Minister og Venstres ærede Ordfører: vent, indtil Lovforslaget om Rigets Forsvar er gennemført! Et Forslag, om hvis Skæbne man ikke paa det nuværende Tidspunkt kan have nogen bestemt Mening, men naar det en Gang er gennemført, skal man altsaa vente, indtil man faar overvejet Spørgsmaalet om, hvor langt man kan gaa ned med Tjenestetiden. Jeg beklager i højeste Grad, at man indtager et saadant Standpunkt.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft henviste til Forhandlingerne i 1917 om den nugældende Ordning og sagde, at man da tog Hensyn til, hvorledes det religiøse Sindelag havde aabenbaret sig; først var man i Tvivl om, hvorvidt en Ordning af denne Art kunde siges at være i Overensstemmelse med Grundloven, men derefter sagde man — saadan maatte jeg forstaa det ærede Medlem —, at den kunde kun være overensstemmende med Grundloven, hvis man fastsatte en meget længere Tjenestetid for dem, der paa Grund af deres religiøse Sindelag vælger det civile Arbejde i Stedet for Militærtjenesten.

Det er rigtigt, at det i 1917 var vanskeligt at faa de Konservative med, og derfor fik Lovforslaget heller ikke den Form, der fra mange Sider var ønsket. Vi opnaaede, som jeg sagde før, det store principielle Fremskridt, som Loven betegner, men vi naaede langt fra at faa en tilfredsstillende Ordning. Man siger nemlig, at hvis en Mand har et bestemt religiøst Sindelag, skal han have Adgang til at vælge civilt Arbejde, men han skal paa den anden Side ogsaa straffes, for han skal gøre Arbejde i meget længere Tid, end hvis han valgte den militære Tjeneste. Formodentlig vil man ikke sige, at Manden skal straffes, men at det religiøse Sindelag skal prøves gennem Bestemmelsen om de 20 Maaneder, idet man altsaa mener, at hvis han ikke vælger de 20 Maaneder, har han ikke nogen rigtig religiøs Overbevisning.

Dette forekommer mig at være en højst

besynderlig Fremgangsmaade. Hvis en Mand har en bestemt religiøs Overbevisning, siger man altsaa til ham: som Tak fordi du har en saadan Overbevisning, skal du gøre Tjeneste i meget længere Tid. Jeg maa indrømme, at jeg forstaaer ikke rigtig dette Ræsonnement.

Dernæst sagde det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, at det var irrationelt at stille Tiden i Forhold til Tjenestetiden i de forskellige Vaabenarter. Det Lovforslag, vi forelagde i 1927, gik netop ud paa, at Tidsrummet for det civile Arbejde skulde være det samme, fordi det civile Arbejde i og for sig ikke har noget at gøre med de forskellige Vaabenarters Tjenestetid; men da fremsattes der baade fra konservativ Side og fra Venstres Side den Indvending, at det kunde dog ikke gaa an at sætte den samme Tid for alle, for der var jo forskellig Tjenestetid i de forskellige Vaabenarter.

Saaledes var vort oprindelige Standpunkt, og hvis det ærede Medlem vil slutte sig til den Tankegang, kunde vi vist godt komme til at forhandle om Sagen. Men det vilde man den Gang ikke høre Tale om, man sagde, at det vilde lokke og friste Folk til at vælge det civile Arbejde, hvis det kunde paa vises, at der var Vaabenarter, hvor Tjenestetiden kunde blive lige saa lang. Derfor har vi nu valgt, for at blive fri for Indvendinger af denne Art, at gaa den Vej at lægge 2 Maaneder til Tjenestetiden indenfor alle Vaabenarter, for saa kan man dog ikke sige, at vi lokker og frister.

Jeg skal paa ny anbefale Lovforslaget, og jeg haaber, at der under den kommende Forhandling, som den højtærede Minister har erklæret sig rede til at deltage i, skal vise sig at være en Vej frem, saaledes at man beslutter sig til at lette den alt for tunge Byrde, der paa lægges dem, der vælger det civile Arbejde, denne Byrde, som er fremhævet i det af mig før citerede Andragende.

Forsvarsministeren (Brorson): Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, Ordføreren for Forslagsstillerne, argumenterer paa en ganske anden Maade nu, end han gjorde i 1917, da han stod som Ordfører for sin Regering for det Lovforslag, der da blev fremsat og vedtaget. Det fremgaar af de Forhandlinger, der førtes paa dette Tidspunkt, at netop det ærede Medlem fremhævede, at det, det kom an paa, ikke var, om Tjenestetiden varede et Par Maaneder mere eller mindre, men at de, der af Samvittighedsgrunde ikke mente at kunne aftjene deres Værnepligt paa almindelig militær Vis, kunde henvises til dette civile Arbejde.